

בש"פ 7122/14 - ע.ק. נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 7122/14

לפני: כבוד השופט ח' מלצר

המבקש: ע.ק.

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות לערור על החלטת בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופטת ש' רנר) מתאריך 22.10.2014
ב-עמ"ת 29411-10-10

בשם המבקש: עו"ד א' עמוס פריד

החלטה

1. לפני בקשת רשות לערור על החלטת בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופטת ש' רנר) מתאריך 22.10.2014 ב-עמ"ת 29411-10-10, שבגדרה התקבל ערר שהגישה המשיבה על החלטת בית משפט השלום בירושלים מתאריך 20.10.2014 (כב' השופטת ג' סקפה-שפירא), ב-מ"ת 7233-08-14 וניתנה הוראה על מעצרו של המבקש עד לתום ההליכים במסגרת ת"פ 7231-08-14.

להלן אביא הנתונים הנדרשים להכרעה.

2. נגד המבקש הוגש כתב אישום המייחס לו, בארבעה אישומים שונים, עבירות של תקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש, איומים (2 מקרים), כליאת שווא ותקיפת בת זוג (שלושה מקרים).
3. בין הצדדים לא התגלעה מחלוקת על קיומן של ראיות לכאורה כנגד המבקש, ובית משפט השלום קבע כי מן המבקש נשקפת מסוכנות ממשית. על כן, ההתדיינות בין הצדדים נסובה בעיקרה סביב האפשרות לשחרר את המבקש לחלופת מעצר. בעניינו של המבקש הוגשו: תסקיר מעצר בתאריך 9.9.2014 ותסקיר משלים בתאריך 20.10.2014. שני התסקירים לא באו בהמלצה להורות על שחרורו של המבקש לחלופת מעצר.
4. לאחר קבלת התסקירים הנ"ל, הורה בית משפט השלום הנכבד לשחרר את המבקש בערבות לחלופה של "מעצר בית" מלא בבית הוריו שבירושלים. בית משפט השלום קבע כי חרף העובדה ששירות המבחן לא המליץ על שחרורו של המבקש לחלופת מעצר, יש לשחררו לחלופה האמורה, וזאת מן הטעמים הבאים: למבקש אין עבר פלילי; המבקש מצוי במעצר מאז ראשית חודש אוגוסט 2014 (נתון שיש בו, לגישתו של בית משפט השלום, כדי להוות גורם מרתיע); עולה מתסקירי שירות המבחן כי המבקש והמתלוננת לא מעוניינים בהמשך הקשר ביניהם, והמתלוננת אף מתכוונת לעזוב את ירושלים בקרוב; הורי המבקש נמצאו כגורמים רציניים אשר יש בכוחם כדי למנוע מן המבקש לקיים קשר עם המתלוננת.
5. המשיבה הגישה ערר לבית המשפט המחוזי הנכבד כנגד החלטת בית משפט השלום הנ"ל, וזאת נוכח מסוכנותו של המבקש, כפי שהשתקפה מתסקירי המעצר בעניינו.
6. בית המשפט המחוזי הנכבד קיבל את עררה של המשיבה והורה על מעצרו של המבקש עד לתום ההליכים נגדו. אל החלטתו הגיע בית המשפט המחוזי נוכח חומרת העבירות אשר מלמדות על מסוכנות הנשקפת למתלוננת מהמבקש, ומהטעם שעניינו של המבקש אינו עונה על אותם מקרים חריגים אשר מצדיקים סטייה מהמלצותיו של שירות המבחן. עוד ציין בית המשפט המחוזי הנכבד, כי מתסקירי המעצר עולה שהמבקש כלל לא הפנים את הבעייתיות שבהתנהגותו, ומכאן כי לא ברור שלמעצרו היתה השפעה מרתיעה עליו.

מכאן בקשת רשות הערר שבפני.

טענות המבקש

7. עיקר טענותיו של המבקש נוגע לשאלות עובדתיות להן נדרש בית המשפט המחוזי הנכבד, ביניהן: השפעתו ההרתעתית של המעצר עליו והימשכותו של הקשר בינו לבין המתלוננת. עוד טוען המבקש כי העובדה שבית הוריו מצוי ברובע המוסלמי שבעיר העתיקה - מקטינה את הסיכוי שהמתלוננת תזדמן לשם. לבסוף טוען המבקש כי לא היה מקום

לייחס משמעות לכך שהוא לא הפנים את הבעייתיות בהתנהגותו מול המתלוננת, באשר לבחינת חלופת המעצר, שכן הוא טרם הורשע במעשים שיוחסו לו, ובהמשך השמתו במעצר, בנסיבות הענין, יש משום "צעד עונשי".

דין והכרעה

8. לאחר שעיינתי בבקשה ובחומר שצורף לה, סבור אני כי דין הבקשה - להידחות, אף ללא צורך בקבלת תגובת המשיבה, וזאת מכוח הסמכות הנתונה לי על-פי סעיף 53(א1)(2) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה-מעצרים), התשנ"ו-1996. את הטעמים לכך אביא מיד.

9. הלכה היא כי ככלל מתן רשות לערור תינתן במקרים בהם מתעוררת סוגיה משפטית נכבדה בעלת השלכות רוחב. יחד עם זאת, בהתחשב במאטריה שבה עסקינן - דיני המעצרים, שענינם שלילת הזכות לחירות - לעיתים רחוקות תוכל להינתן רשות לערור גם כאשר מתקיימות נסיבות פרטניות חריגות ומיוחדות המצדיקות זאת. נסיבות חריגות ומיוחדות כאלה עשויות להתקיים, למשל, במקרים בהם סבור שופט של בית משפט זה, כי החלטת בית המשפט המחוזי פוגעת בזכויות הנאשם מעבר למידה הדרושה, או מנגד - במקרים שבהם נראה כי החלטת בית המשפט המחוזי לא ייחסה את המשקל הראוי לביטחון הציבור (ראו למשל: בש"פ 6301/12 ציון בטש נ' מדינת ישראל (4.10.2012); בש"פ 6824/13 ודים יטיצ'נקו נ' מדינת ישראל (11.10.2013)).

הבקשה שבפני איננה עומדת באמות המידה הנ"ל.

10. טענותיו של המבקש לא מעלות כל שאלה עקרונית המצדיקה מתן רשות לערור. כמו כן, לאחר שעיינתי בתסקירי המעצר שהוגשו בעניינו של המבקש, לא מצאתי כי יש מקום להתערב בקביעותיו העובדתיות של בית המשפט קמא הנכבד, או כי המקרה שבפנינו עונה על אותם מקרים חריגים בהם ייטה בית המשפט לשנות מגישתו של שירות המבחן. המעשים המיוחסים למבקש חמורים, והם מעלים חשש להישנותם של מעשי אלימות, אשר אין בחלופת המעצר כדי להפיג, בנסיבות. העובדה שהמבקש לא רואה בעייתיות בהתנהלותו מול המתלוננת מובילה אף היא למסקנה כי לא ניתן לשלול את קיומה של רמת סיכון להישנות התנהגות אלימה מצד המבקש, כלפי המתלוננת (המתגוררת, לעת הזו, בירושלים), ואין לומר כי מדובר ב"צעד עונשי" כפי שטען המבקש.

11. נוכח כל האמור לעיל - הבקשה למתן רשות לערורנדחית.

ניתנה היום, ב' בחשון התשע"ה (26.10.2014).

שׁוֹפֵט
